

MIJN HEMELSE MOEDER

Mijn hemelse moeder

Een wonderlijke

Dialogoog

Tussen

Een dochter

En

Haar moeder

Johanna van Santen

© 2018 J. van Santen / Uitgeverij U2pi

Titel: Mijn Hemelse Moeder

Auteur: Johanna van Santen

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-772-6

NUR: 720

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

26 april 2003

*Een Cursus in Wonderen*¹, het boek ligt voor me op het tafeltje, blauw met gouden letters; jouw foto staat erachter alsof je me aankijkt met een blik van: DOEN.

Niet zeuren, niet dralen, geen ja maar, gewoon beginnen. Breng je denken naar beneden en luister naar je hart.

Wie schetste mijn verbazing toen ik 50 dagen na de dood van mijn moeder haar stem tegen mij hoorde zeggen dat de tijd voor mij gekomen was om me eindelijk met de “*Cursus in Wonderen*” bezig te gaan houden. Een boek waar ik tot dan toe met een boog omheen gelopen was; een boek dat ik een aantal malen zelfs in mijn handen had gehouden, maar steeds weer had weggelegd.

‘Niets voor mij’, dacht ik, ‘veel te Christelijk’.

Maar op die bewuste dag, 26 april 2003, lag het boek ‘toevallig’ in mijn huisje. Een niet mis te verstane boodschap! En daarmee begon een wonderlijke dialoog tussen mijn moeder en mij met als leidraad het werkboek van de *Cursus in Wonderen*. Ik verzoende me al snel met de Christelijke formulering, want zoals het boek zelf stelt: ‘Hoewel Christelijk in formulering behandelt de *Cursus* universele spirituele thema’s. Het boek beklemtoont dat het slechts EEN versie van de spirituele leerweg is. Er zijn vele andere en deze weg verschilt daarvan alleen in vorm. Alle leiden uiteindelijk tot ‘God.’ (ECIW, VvT, ix, 3-7)

En als we dan het woordje ‘God’ vertalen met ‘Levenskracht’ of ‘Zijn’ dan kunnen we de taal laten voor wat die is: een manier om iets uit te drukken.

De *Cursus* beoogt ons slechts een manier aan te reiken om onze eigen ‘innerlijke leraar’ te vinden.

¹ *Een Cursus in Wonderen* (ECIW), Ankh-Hermes, ISBN: 90-202-81763

En zo sla ik het boek open en lees:

“Wonderen eren jou omdat je liefde waard bent. Ze verdrijven illusies over jezelf en zien het licht in jou. Zo maken ze al verzoenend je vergissingen weer goed door jou van je nachtmerries te verlossen. Door je denkkeest te bevrijden uit de gevangenis van je illusies geven ze jou je innerlijke gezondheid terug.” (ECIW,T,1,33)

Kippenvel krijg ik ervan. Hoezeer zijn wij met elkaar verbonden; in de geest zijn wij één. Maar nooit in ons hele leven hebben wij dat kunnen of durven uitspreken. Sterker nog: hoe stonden wij vol onbegrip tegenover elkaar. Moeizaam was onze relatie, zo verpakt in lagen verharde structuren, wat wij zo mooi “iemand's persoonlijkheid” noemen; de aanplakbiljetten waarmee je jezelf behangen hebt. Illusie dus. We gaan van nu af aan alleen nog maar voor het ware.

Plots de stem van mijn moeder.

Moeder: Schrijf het maar op, daar heb je later wat aan.

Jij en anderen.

Vlug trek ik pen en papier tevoorschijn.

M: Dank je wel voor je enorme hulp bij dat allerlaatste stukje van mijn aardse leven; het was waar wat M. zei ... ik luis-terde naar je ... je hebt me gecoacht.

Dochter: Hoe was het Mam?

M: Oh kind, fantastisch, je weet niet wat je ziet, het is ongeloflijk.

Ik kijk haar aan... vragend.

M: Nee nee, jij nog niet, je moet nog veel doen. Je kunt nog veel doen voor 't Zelf van jezelf en anderen. *The world needs healing*. Ik ben trots op je.

Weer kijk ik haar aan; we glimlachen naar elkaar.

Ik zie mezelf nog staan naast het sterfbed van mijn moeder, mijn linkerhand in haar linkerhand, mijn rechterhand even boven haar voorhoofd. "Dan krijg je haar laatste warmte" had de pastor die even tevoren was geweest mij verteld. En daar stond ik en ik praatte heel langzaam tegen haar: "Laat maar los..., ... laat maar gaan ... , ...je hoeft niet bang te zijn... , ...het gaat goed... nog een klein stukje..., ...je gaat naar het licht... toe maar."

Tranen stroomden inmiddels over mijn wangen, want ik voelde dat ze ging, heel rustig, statig bijna, oh Mam.

Ik stond er vol ontzag, ontroering en diepe bewondering naar te kijken. Een laatste zucht en stil... alsof een vogel wegvliegt uit een leeg nest.

Jij mooie, grote vrouw zag er weer uit als een klein meisje, lief, aandoenlijk, tevreden, volmaakt. Nooit zal dat beeld mijn netvlies verlaten.

Onwennig is het nog ons kersverse gesprek die eerste twee dagen, maar dat gevoel verdwijnt snel...

D: Hoe zie jij jezelf nu?

M: Ik zie niets, ik beleef van alles.

D: Wat is een lichaam?

M: “Gestolde” geest, niets meer en niets minder. Al je cellen zijn ontvangstationnetjes, ze reageren op influisteringen. Wat je influistert is vrije keuze. Ze bouwen zich om jouw thema heen. Is je thema angst dan krijgen ze niet genoeg lucht en verschrompelen ze. Is je thema vreugde, dan floreren ze. Dus kies een goed thema en kies een nieuw thema steeds weer wanneer het oude je niet bevalt.

D: Is het wel oké, al die vragen aan jou? Probeer ik jou op die manier niet aan de aarde gebonden te houden? Hou ik je niet af van je eigen weg die jij nu moet gaan?

M: Maak je geen zorgen. Ik vind het prettig.

Neem de dingen niet zo zwaar.

Wees licht en luchtig.

En *count your blessings!*

D: Wees dankbaar dus.

M: Jazeker... en vergeet discipline en regelmaat niet, want daar gedij jij het beste op. Dat geeft je een goed gevoel over jezelf, daar haal je zelfwaardering en dus ook vreugde uit. En het levert je iets op. Je zult wel zien wat.

D: Je spreekt in raadselen.

M: Het moet ook nog een beetje een verrassing blijven.

D: Ik voel me zeer gesteund door jou; het is een heerlijk warm gevoel.

M: Fijn meisje, zo hoort het ook.

Gouden momentjes, deze momentjes met mijn moeder. Mijn moeder waar ik zo moeilijk mee kon communiceren, waar ik altijd het gevoel bij kreeg dat ik iets niet goed deed. Die alles waarmee ik bezig was “gek” vond en die me altijd liet voelen dat ik anders was.

Het voelde alsof ik er absoluut niet bij hoorde. Maar ze heeft me – misschien juist wel daardoor – gestimuleerd te zoeken naar mezelf, naar mijn eigen waardering voor mezelf. Eigenlijk heeft ze me laten zien dat alles van binnenuit moet komen en dat je je zelfwaardering niet uit de buitenwereld moet halen.

Vroeg in de ochtend van de derde dag. De zon probeert door de nevel heen te breken. Ik concentreer me.

D: Weet je wat ik zo grappig vind, dat jij ineens alles weet.

M: Ja, dat is nou zo leuk van “dood” zijn. Er gaat een hele nieuwe wereld voor je open. Je weet ineens van alles. Je ziet hoe het werkelijk in elkaar zit en je kunt je heel makkelijk met je naasten die nog op aarde zijn verbinden, een beetje in hun huid kruipen. Dit contact met jou geeft mij ook weer een extra dimensie hier. Dus maak je absoluut niet ongerust of het wel kan.

Help mensen maar hun angst voor het onbekende weg te nemen, laat ze maar zien dat wat er ook gebeurt het uiteindelijk allemaal goed is d.w.z. een doel dient dat ze op het moment zelf helemaal niet kunnen zien en waar ze zich meestal hevig tegen verzetten. *Go with the flow*. Ken je dat?

- D: Ja... best lastig, soms. Het “onder controle willen houden” lijkt een sterke eigenschap te zijn.
- M: Maar wel een slechte! Je bent niet onbevangen.
- D: Nee, klopt. Mijn gedachten schieten alle kanten op. Hoe pak ik deze dialoog met jou aan, hoe “echt” is het?
- M: Hoe “echt” wil je het hebben?
- D: Levensecht.
- M: Je bedoelt eigenlijk dat je niet snapt dat we ineens zo’n contact hebben.
- D: Ja, inderdaad. Jij snapte nooit iets van mij, dacht ik.
- M: Toen niet veel, nu des te meer.
- D: Als je niet meer wordt afgeleid door je zintuigen dan kan je het wezen der dingen zien, is dat wat je bedoelt?
- M: Ja, dat komt wel in de buurt.
- D: Hoe kan ik nu hier zo’n staat bereiken?
- M: Je kunt het, vertrouw daar maar op.

Het is ongelooflijk wat er allemaal gebeurt. Soms denk ik dat ik droom, maar soms voelt het alsof ik eindelijk uit een droom ontwaakt ben.

- D: Zeg me wat ik moet schrijven.
- M: Schrijf maar op: Een snoer van rozen verbindt ons van hart tot hart.
- D: Hoe weet jij dat? Dat heb ik inderdaad gevisualiseerd.
- M: Ik kan jouw visualisaties, zeker als ze betrekking op mij hebben, zien. Ik sta helemaal open voor ons contact.
- D: Waarom was dat niet zo toen je nog leefde?

M: Maakt het wat uit?

D: Ik zie jou niet, jij mij vast wel. Ik heb alleen een foto en een stem in mijn hoofd waarvan ik me wel eens afvraag of ik dat niet zelf ben.

M: Ook dat maakt niets uit. Jij denkt nog steeds dat je gedachten jouw gedachten zijn, maar sinds ik hier ben hebben onze gedachten zich met elkaar vermengd, en kan jij dus net zo makkelijk uit mijn, als uit wat jij denkt dat jouw gedachten zijn, putten.

D: Heb je me daarom aangemoedigd om “*Een Cursus in Wonderen*” te gaan doen?

M: Jij bent altijd gefascineerd geweest door alles wat met denken te maken heeft en dan vooral het anders denken dan wat de meeste mensen denken dat denken is. Als je begrijpt wat ik bedoel. Dat was voor mij toen veel te hoog gegrepen. Dat schiep alleen maar afstand en verwarring. Maar nu ik mijn denken kan zien en het jouwe ook als wij samen praten, denk ik daar heel anders over en zitten we meer op één lijn.

D: Geweldig! Nou gaan meteen de eerste lessen uit het werkboek van de *Cursus in Wonderen* over dat denken. Over denken en waarnemen. Dat had je goed gezien. Wie had dat ooit gedacht. Dit had ik echt in mijn stoutste dromen niet durven hopen.

M: En dit is nog maar het begin.

D: Waarvan?

M: Van het wonder.

D: Ik krijg het hier bloedheet van.

M: Wapperen met een zakdoekje.

Het begint nu goed te stromen. Zelfs als ik loop te wandelen gaat de dialoog in mijn hoofd gewoon door. We hebben veel in te halen, mijn moeder en ik.

Er gebeuren inderdaad wonderlijke dingen. Het lijkt wel alsof door het contact dat ik nu met mijn moeder heb ook andere contacten opengaan en zich verdiepen.

D: Gisteravond hadden we tijdens het eten een zeer openhartig en interessant gesprek met hele goede vrienden van ons. Het ging over een dochter die ME heeft en die nu begeleid wordt door een helderziende, die haar mee wil nemen naar New Mexico.

M: Goed zo!

D: Wat, goed zo?

M: Dat meisje gaat haar verleden opzoeken om het stukje dat ze ooit heeft laten liggen af te maken.

D: Hoe weet jij dat?

M: Toen jullie daarover begonnen, kwam dat onmiddellijk bij mij binnen.

D: Weet jij misschien wat ME is?

M: Een denkfout.

D: Een denkfout?

M: Ja, ME is een denkfout of liever gezegd een vergissing van het denken. Soms blijven mensen met hun denken hangen in een “vorig leven”. Ze hebben daar iets laten liggen, iets heel essentieels. Ze kunnen in dit leven even niet verder. Teruggaan naar de plek waar het vorige leven zich

afspeelde kan in sommige gevallen zelfs onmiddellijke genezing teweegbrengen. Soms moet er meer gebeuren, maar dat hangt van de ernst van de vergissing af en de impact die het op dit leven heeft.

D: Dus die ziekte is een kans om een gebrek dat je ooit hebt opgelopen aan te vullen, te zuiveren eigenlijk?

M: Het “gebrek” nu was een “in gebreke blijven” toen. Maar pas op dat je hier geen waarde-oordeel aan vastkoppelt; we laten allemaal stukjes liggen en de meeste stukjes kunnen we tijdens ons huidige leven rechtzetten. Maar het kan ook zo diep zitten dat het een andere aanpak vereist zoals vaak bij ME. Mooi dat ze dit kennelijk herkent.

Dat meisje komt wel op haar pootjes terecht, neem dat maar gerust van mij aan.

D: Wat zit een mens toch verduveld ingewikkeld in elkaar.

M: Welnee, jij hebt geen totaalbeeld. Als je de schoonheid en de perfectie van je eigen totaalbeeld ziet, dan lach je om je aardse zorgen.

Je hebt je op een minuscuul stipje van de regenboog geconcentreerd, terwijl jij de HELE regenboog bent. Alles, alle kleuren en alle nuances ertussenin.

Dit doet me denken aan het toverblok uit onze jeugd. Het plaatje lag al ingebed in het witte glanzende papier, door er zachtjes overheen te gaan met een zwart potlood, werd het hele plaatje zichtbaar. Ons bewustzijn is het potlood, we maken stukje voor stukje zichtbaar datgene wat we zelf zichtbaar willen maken. Aan ons de keuze...

Het is alweer een week geleden het vorige “gesprek”. Ik heb de hele ochtend naar deze blocnote lopen zoeken en dreigde even in een slecht humeur te komen. Toen hoorde ik mijn moeder zeggen: “Laat je niet ontmoedigen, pak een nieuw blocnote en ga gewoon verder.” Toen ik besloot om dat te doen kwam de originele blocnote tevoorschijn.

M: Je moest even door dat ontmoedigingspunt in je bewustzijn heen.

D: Oh, ja?

M Jij hebt je in het verleden vast wel eens door iets of iemand laten ontmoedigen.

D: Inderdaad. Heel vaak door jou!

M: Opruimen, schoonpoetsen, uitwissen. Laat de herinnering los. Gooi de snippers in de wind.

Misschien zou het een goed idee zijn deze dialoog vol te houden; er zit nog een bedoeling achter. Een bedoeling die ik je nu nog niet kan laten zien, maar die vanzelf duidelijk zal worden.

Half mei

Nesttijd. Vogels vliegen druk af en aan. Ik realiseer me dat het ontmoedigen wonderwel is omgeslagen naar aanmoedigen. Vooruit, verder.

D: Ik ben ontzettend blij dat ik met de *Cursus in Wonderen* ben begonnen, maar ik moet je eerlijk zeggen dat als je me niet had aangemoedigd, ik er waarschijnlijk nooit aan begonnen zou zijn.

M: Dat weet ik.

D: Maar het is me wel op het lijf geschreven.

M: Het is een antwoord op je vragen.

D: Ja, vooral wat dat denken betreft. Mijn gedachten zijn gekleurd, nietwaar, zijn gekoppeld aan mijn emoties en aan mijn waarnemen. Mijn gedachten zijn ook gedateerd kennelijk, want: “*Mijn denkkeest is voortdurend bezig met voorbije gedachten*”. (ECIW, W, les 8,O)

En opmerkelijk is ook les 19: “*Ik ben niet de enige die de gevolgen ervaart van mijn gedachten*”. (ECIW,W, les 19,O)

M: Denken is universeel. In het denken zijn wij allemaal met elkaar verbonden. Er vormen zich denkbruggen en denkclusters.

D: Ik vind het vaak verduveld moeilijk om dat denken een beetje in de hand te houden. Soms lijken die gedachten wel ongedisciplineerde pubers die op de meest ongewenste momenten naar binnen komen stormen. Leiden denkbruggen naar denkclusters?

M: Zoiets ja. Wanneer zich genoeg gedachten van een be-

paald soort verzamelen, klonteren ze samen en vormen een denkcluster. Denkbruggen kunnen er naartoe leiden, maar kunnen er ook overheen, onderdoor of dwars doorheen gaan.

Dat ligt aan de impact die de gedachten hebben.

Negatieve gedachten worden vaak gedragen door liefdevolle gedachten of misschien is gecompenseerd in plaats van gedragen een beter woord.

Er zijn steeds meer mensen, die zich heel bewust bezighouden met gedachten over vrede, liefde, licht, etc. De gedachten van deze mensen doorboren of doorkruisen de zwaardere denkclusters. Dit heeft als gevolg dat er vaak wonderbaarlijke dingen gebeuren en het in de hoofden van doemdenkers bestaande “*worst case scenario*” geen werkelijkheid wordt.

D: Dit brengt me in één klap bij les 34: “*Ik zou in plaats hiervan vrede kunnen zien*”. “*Ik zou in deze situatie vrede kunnen zien in plaats van wat ik er nu in zie*”. (ECIW, W, les 34,O, 5:4)

M: Ja, vrede in je eigen gedachtenwereld. Innerlijke vrede. Een vredige denkkeest staat borg voor een vredige waarneming. Dat is een héél andere manier van zien dan jullie normaal gewend zijn! Probeer het maar, het zal je zeer zeker bevallen!

Zomer

- D: Het is begin juni 2003 en het is ineens zomer. Ik zit buiten naar het vogelgezag te luisteren. Heerlijk! Dit kan ik uren volhouden.
- M: En dat is ook heel goed! Een van de allerbeste rustgevende middelen die er zijn.
- D: Ja, dat geloof ik graag. Ondertussen zit ik ook nog even te denken over ons gesprek laatst in de auto toen wij over die prachtige kustweg reden ter hoogte van Calais. Kunnen we het nog terughalen?
- M: Jazeker.
- D: Oké mooi. Het ging over cellen, dacht ik. Herinner jij je het ook?
- M: Ja. Je moet de regie van je cellen stevig in eigen hand houden.
- D: Wat bedoel je daarmee?
- M: Je moet je bewust zijn van al je cellen.
- D: Dat is een hele klus. Daar ben ik wel uren mee bezig, denk ik.
- M: Het is heel simpel. Je zegt iedere dag even tegen jezelf:
“Ik ben in al mijn cellen...”
Doe het maar en voel hoe al je cellen resoneren.
- D: Ja, ik voel een tinteling en tegelijkertijd een enorme verruiming.
- M: Je voorziet ze van nieuwe energie alleen door daar aan te denken.
- D: En wat doe je met blokkades?
- M: Opruimen.

- D: Hoe?
- M: Als je je voorstelt dat je die blokkade ruimer maakt, zo ruim dat de energie er weer doorheen in plaats van langs kan stromen, dan brokkelt die blokkade langzaam af. Je kunt dat echt heel makkelijk doen.
- D: Ik vraag me af of je niet eerst moet onderzoeken wat de oorzaak is van die blokkade voordat je überhaupt met opruimen kan beginnen.
- M: Als jij gelooft dat je eerst de oorzaak moet weten, dan moet je dat zeker doen, maar als je kunt geloven dat je die blokkade zo zonder meer op kunt ruimen door je op een ongehinderde doorstroming te concentreren, dan is dat wel zo eenvoudig, nietwaar.
- D: Ja, maar **werkt** het ook?
- M: Nou en of. Jij bent nog van de ouderwetse school. Jij moet alles weten. Lieve kind, je hoeft niet te weten, je hoeft alleen maar te geloven in je eigen kracht. Dat is alles. Misschien kun je je overtuigingen daaromtrent eens onderzoeken?
- D: Dat is best lastig. Overtuigingen kunnen behoorlijk hardnekkig zijn. Hoe pak ik dit aan?
- M: Les 16: *“Deze gedachte over... overtuigingen... is geen neutrale gedachte, want ik heb geen neutrale gedachten.”* (ECIW, les 16, 5:6)
- D: Aha, mijn gedachten over overtuigingen zijn dat ze lastig, hardnekkig en moeilijk weg te krijgen zijn.
- M: Juist.
- D: Dus ik zou het kunnen veranderen in: overtuigingen zijn verzinsels die heel makkelijk losgelaten kunnen worden.
- M: Je komt er wel.

Het is heerlijk om zo “*in the flow*” te zitten.
Het avontuur is nog maar net begonnen...
